

MIHAI NEGULESCU

poartă

DE PE

EDITURA MILITARĂ — 1972

3\$V h

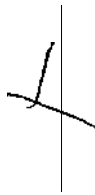
Coperta: IOAN DONCA

188670

'188670*

v

i

Vu.w>

POARTĂ DE PE MARA

Drumul prin toamnă cine încearcă să-mi fure ?
Timpul nicidec n-a-nflorit mai intens
ca în trunchii de lemn prăbușiți sub secure,
trăgînd între ramuri un univers
de zboruri, de frunze, de stele uitate-n
pădure.

Pașii prin toamnă cine mi-i fură intens ?

Bat ramuri pierdute în aerul clar, muguri
lunatici cîntă pe lemnul în floare și e surdă
vibrare, e neuitare în rîuri, cînd nervii uciși
pe stîlpii
de poartă transpar.

O veșnică trecere-a sevei prin munți scapără
umbra-ncropkă cu soare, pe mișcătoarele
frunzelor punți, limpede, tînără,
prevestitoare.

Veac al Gufîilor, smuls din pietrișul tăcut, din
codrii brumați cu serile-n gene, cînd poate o
dragoste a început, cînd picamere bat depărtat
ca-ntr-un scut un semn al înfrunzirilor
subpămîntene... Lemn de pe Mara, pădurilor
smuls cu mîna de aur a lunii în seară, de fetele
noptii sub draniți ascuns, lemn aprins ca de-un
gînd omenesc, dăruit pămîntului să îi țină de
vară.

Lemn de pe Mara, sub tine pornesc
drumurile dintre mine și lume,
cînd umbrele bisericilor se-ncropesc
în aerul limpede, fără nume,
cînd, sub pleoape ducînd un amar din părinți,
țarm de Septembrie aflu în bură ;
cadru cu stele crestat, cu dorinți,
unde inima află lumină și vorba căldură.

Plec în vremuri mereu dintre stilpi incrustați,
gînduri de lemn, semne întoarcerii mele ;
frații lor dorm pe munți, legănați,
Mara îi clatină sub praguri de stele.
Plec în lume statornic ducînd,
nevăzut răsucită în trup, în cuvinte,
poarta aceasta cu dărnicie de gînd,
poartă ce lumea n-o minte.
Tînăr o clipă, o clipă cărunt,
vă aparțin fără alte unelte și arme
decît o arcadă sub care pătrund,
sub care nici moartea nu poate să-mi faime
umerii mari, frunzarele zilei ducînd.
Cu munții în dreapta și-n stînga — portal —
luptînd cu-merarea sau cu stihia,
niciodată asemenea mie nu m-am simțit
ca acum, cînd făptura îmi pare
plantată în cadrul de gorun înflorit,
trimisă-n vecii ca pe o stea călătoare.

Poartă-ncrustată cu gînd și durere,
geamătul stîns ți ■se-ntoarnă prin văi de
înfrămuresc inimile în tăcere cu viața-
ntreruptă în mugurii tăi.

Poartă de lemn, semn al trecerii mele.

IZVOARE

În înțeles nou e poaru casei de munte pe
care-o deschid cu încredere în amurg.

Mă apropii de ea mai solemn,
mai îngândurat, de pe cărările zilei.
Și-n primitoarea casă a muntelui
noaptea întreagă, la opaițul lunii,
îmi văd, amprentă de fosfor pe degete,
atâtea uitate strângeri de mână.
Atâtea uitate însemne...
Izvoare din care sorb dragostea lumii
și taina
ce mă leagă de drumuri.

PRISLOP DE TOAMNA

Ultima turmă, ultimul strigăt al
frunzelor ^ _ alunecă
moale, departe, m vai. Brazilii și
iarba ies înaintea ^
zăpezii ,
îmbră^ipînătîrziu în flacăra lui septembrie.
Depart, călăreți de arama ies
gînditori din Bistrița aurie
și se întorc -
de colburi striviți și de luna spre
casele cu draniță sură, ale Moisenor.

În marea albastră a bradului
se întorc depărtări încinse de vară ;
strigătul frunzelor pierde departe în șes,
aerul e suflare de forjă tîrzie —
și-n locul spadelor cîte au fost
doar sevele rărnîn incandescente în amurg
pînă sus, la brîul de cînepă veche al norilor.

VENEAM DIN MARAMUREȘ

Veneam din Maramureș, vă amintiți, cocori vă amintiți
- din Maramureș veneam - terestre

povirnite t

Pe colțul pleoapei, mere și pui multicolori; vă amintiți,
veneam din lacrimă de stalagmite.

Domnea asupra-mi cerul.

Abia îmi regăseam

umerii roși de crucea nevăzută a-nserărn.

De roșu mărul flăcări lungi^punea în geam.

Iarbă mușca ceasornicele gării.

Veneam din Maramureș... Aurul cUțuz^

surpa ascuns molizii bătrâni în rădăcina ;

de zodii noi solstițiul vibra în porți, supus.

Și-n nopți de rut legende trezeau pe nu lumina.

PINTEA

Suna un steag de in în urma ta. La sold
stînci albe se rostogoleau în cer
și nechezatul cailor de piatră
îngheța în privirile tale —■
pînă rămîneau mut și orb
contopit cu tăcerea, cu judecata.

Brazii creșteau din adînc,
pe oseminte de cai —■
pe zale de răzvrățiți ;
și-n aerul ce strigătul îți prelungea
domnii cădeau ca-ntr-o brumă
de foc, cenușa judecății.

Era o victorie în trunchii de brad ;
în crupele cailor vii —
și durerea coamelor,
și trecerea ta spre miezul pământulm
măr roșu cotropind ramurile,
ograda, casa, drumurile, Iza
și drumurile neînduplecate cotropindu-le
ale temutei stele răsărind mereu
ca o fantastică judecată,
de care ne apropiem îmbătrânind.

MOTIV MARAMUREȘEAN

Bate umbra-n molizi ; pînă la rădăcinile plantelor
noaptea coboară o mască de fum.
Adunați în noi ca în casele de bîrne ale muntelui
am lăsat stelele să ne țină locul pe drum.
Pe coloana fără amurg a cerdacului
frunțile s-au rezemat aspre, ușoare ;
de atîta vînt, de atîta lună visată,
merele roșii, afară, bat clopote de ninsoare.
La ospățul tîrziu, fetele altei veri vor mușca
dintr-un măr amărui și neînceput ?
Trecem încet către noi, către cei zugrăviți
pe zorii din geam, ca pe blide de lut.

VATRA

Ploaia, pe dealuri umblînd,
simte un strigăt în iarba. Și
prinde să fiarbă coamă de vînt.

Steagul, coamă de lup, bolți
în istorii deschide; din țeste
în țeste clepsidre -vremea-și
caută trup.

Veacul, întins între frunți,
simte un zădărnicietate.
A naștere, țară stapina
caboară din munți.

REMEMBER

Salută cimitirul —

şopti odată omul
iluminat de-absenţă, de grai,
de amintire.

Salută

piatra, stelele şi pomul
sub care drumul mi-a
pornit năuc.

Cinstire

adu acelor sfinte

moaşte de tăceri — prin
care dăinuind ai dăinuirii ne-am ales
în vreme şi din părinţi ne-am ridicat
în albul cer

și-am dăinuit în tîbii,
și-am dăinuit în dor, și-
am dăinuit în steme.

GORUNI

Zile de munte de-ar fi cuvintele destinul
gorunilor să vi-1 spună — cum nu i-a-
ndoit mainaintele, cum cu ploaia se nalță
și timpul îi tună.

De brațul statornic al rădăcinilor tremură
muntele, se-ntunecă râul. O frunză scăpată
în coasa luminilor taie vîntului frîul.

Zac la gura de umbră a șoavelor
trunchiuri nevolnice, putredă gheață.
Lemn de colibă rupe fiarele scoabelor
spre tînărul codru, să-1 vadă la față.

Trec și munții pe puntea gorunilor
ek morților în răskoala. Unda
puternică a străbunilor în cercuri de
arbore bate domoala.

ÎNCHINARE

Pământ întinerit sub fiecare ceas de drum,
îngemănare a pietrei și a izvoarelor, trecere din
zi spre o eternă frumusețe, Țară a
Maramureșului, țară de stea.

Mă apropii de tine stingher și uimit dominat de
gravurile aspre ale chipurilor, de albastre ecouri,
de tulnice urcînd din văi spre astrele nevăzute.

Mă aplec spre pămîntul bătrîn
și cîntecul
mi-ar frînge gleznele, umerii — e o forță
tainică, a subpămîntului, chemîndu-mă
lingă tîmpla minerilor.

pământ împovărat de livezi și culoare,
învăluindu-mă
cu omenia, cu încordarea legendară
a gândului —
trecere din uimire în statornică dragoste țara de
imn, naștere continuă a frumuseții.

BALADA CELOR DOUĂZECI ȘI NOUA DIN
MOISEI

Ca douăzeci și nouă de frați,
născuți în aceeași iubire,
doriți, adunați, vinturați
prin cine mai știe ce ne-mplinire.
Ca douăzeci și nouă de frunți
ieșite de-odată în lume,
cu brațele încă înrădăcinate în munți,
cu piepturile prin cătune.
Douăzeci și nouă de frați gânditori,
flacăra de izvoare
prin care-nfruntăm neființa de sori
la ferestrele noastre șovăitoare.
Ca douăzeci și nouă de bobi
aleși, numărați, și-ntr-o vreme
dați pământului aspru ca robi
rodnicia de veac să i-o cheme.

Vlastari ai lui Dragoș, fii legendari,
douăzeci și nouă-n baladă. Drumul cel
mare aflatu-s-a iar. Nimeni n-are să cadă.
Douăzeci și nouă de frați la capăt albastru
de țară, de tulnice galbene legănați, lăuți
într-o lacrimă de mioară. Cum știe
moartea să șuiere prin dragostea
nevinovată ! Douăzeci și nouă de fluieri
amuțite deodată.

Douăzeci și nouă, cinstiți gospodari,
stavilă morții, lumină ;
pământul o soarbe cu iarbă de jar
cu gândul la cei ce-or să vină.
Douăzeci și nouă de biruinți
cu fața arzînd în pădure,
cu pașii sub coame de rîuri cerniți
frigul cum or să-ndure ?
Douăzeci și nouă — ca un pămînt
născut din pămînturi
neînclinare de brad ridicînd,
neînclinare de gânduri.

ieși^{ie} ^eci și nouă de frunți
brațe^u Vată în lume, cu
le încă înrădăcinate prin munț
P ^Hi^jig p_{ri}n cătune.
cu

STEAUA LUI PINTEA

Coboară, față umbrită, dintre copaci de cenușa, lasă
flacăra vântului veghe comorilor tale, ridică din vale
alba Marei țepușă, treci munții în molcome zale.
Oprește o clipă în sufletul meu, o clipă în inima
cuvintelor mele, rupe din ramuri frunza absentă
mereu, pune-o la geamuri,
să-nvețe cum respiră pădurea
vaporoasele casei perdele...
Vino, bătrînule, cu săgeată de lemn
cină de taină trăgînd către bolta neclara ;
unde-a tăiat paloșul a curs untdelemn,
durerea ne-a ars ca o ceara.

Vine o toamnă în oraşul bătrîn, paşi incerţi se
opresc la izvoare pînă cînd firele apelor
ameţesc pătîntul

u i- • A „. . bătrîn
sub moliza, într-o nelinişte mare
vine şi d, înalt şi bărbos, ridkînd la oblînc
şaua sură-a Gutîiului, care ţine
Fata Pădurii cuprinsă prelung
în constelaţia Pletelor de Aur... Şi vine
vine Pinte-n oraş, ca un sol _____
suflet de codru prelins peste datini —
cînd din coşuri de casă iese umbră de dor,
cînd tin nuntă gorunii, lîngă zori de cetate'

MONUMENT LA CĂREI

Cad peste frunte şrapnele de stele to,
bate în lan rafală de ploaie uitata ;
cîmpiile duc şeile străvezii
ale căror haiduci? Dm balada
pleşuvi se întorc oştem_deto^
Din lemn se apleacă scuturile,
plumb se adună şi se clădesc n^ntreupt
în zidire de-amiază, de biruinţe
Pămînt de olar alcargă pe nun m ,os,
pămînt de altare şi xadaona
se lasă din zarişti, pe fluier de os,
şi vin în cîmpii, neodihna

E zi de lumină în suflete tălmăcind lumina-
nceleştată din nou pe hotăra,

cînd hore de spice și codri cuprind o
singura suflare de țară. E oră de floare și
sărbători, zare cu zare unind în statornice
lespezi de stea, cînd țară de dor toamnă
fecundă deapănă-n ornice. E zi de lumină și
adevăr, lut părintesc luminînd pe vestoane
— medalii de humus străbun,
roșu de măr
borne pe aer scriind. Și
trec batalioane
înainte, mereu înainte, lăsînd în urmă-le
pămînt întregit,
întregire a spiței
demne și tari, înfrîntă nicicînd — țară de naștere
și regăsire.

Trec ostași legendari, înainte mereu... Doar
sakîrnul rămîne de veghe doar rîul
cu sufletul greu de-a lui
octombrie zeghe. Rămîne în urmă
pămînt luminos, țară întreagă,
aer întreg,
iubire întreagă.

Colan de munți,
cadran de evi,
cadran frumos —
al clipelor ce într-un singur imn ne leagă.

Ascultă fir de stîncă, sucevean, ascultă fir de
rapiță călugăreana —■ pe umple sure,
ridicatu-s-a mai an neam demn, cu zori
izbăvitori în geană.

Ascultă. Al Bălcescului îndemn,
a lui Mihai și Ștefan ctitorie...
Urnit-u-s-au păduri, oșteni de lemn
sfînt obelisc în sfînt botar

să-nscrie.

Trec mai departe ostile. Și-n urma lor tot ce
rămîne dragoste-i și izbăvire. Și șoimi tăcuți
de soare rotitor și naștere, și timp. Din secol,
din

potire

de sfinte toamne struguri aurii,
dau must tîrziu, tîrzie patimă dc-atomă
și țara simte pînă-n firul ierbii

din vecii

că-i nasc în trup o Dacie și-o Romă. Trec mai
departe oști. În urma lor păduri, ostași de
lemn și c'e baladă. Și-n fiecare ram — un
tricolor ; și-n fiecare inimă, o za înaltă.

PORUMBUL DIN RANIȚĂ

E toamnă în brazde pînă-n pietrișul inert,
în rădăcinile plantelor umblă încet oboseala ;
țin ostenit mîria pe frîie și calul mi-1 cert
cînd mătasea porumbului îi șterge zăbala.
O vară întreagă am strîns în priviri
licărul verde al frunzelor aplecate ;
schije soarelui, bănuite, subțiri
ne-au rănit cu lumină ogoarele pînă departe.
E un zbucium departe, în labirint,
caută-1 îndelung în tulpina subțire ;
zbucium de ani cîți în om se aprind,
cîți pălesc și se sting între prima și-a doua och

O vară întreagă mi-a ars peste mâini
aer topit, gemând de căldură ;
șuierul spicelor prin săptămîni
venea dinspre zariști cu geamăt, cu bură.
Venea din zigzaguri, din ghimpii de fier
ai îngrădirii în moarte,
din răni care, stinse în carne, nu pier,
încă nu pier
în suflete arse și înnegurate.
Trec încet prin porumb ; poate par ostenit
calului meu de cinci toamne sau șase.
Prigori de cenușă erup în zenit
ca schije ce-mi fug de prin trup, de prin oase.

Amăgisem pămîntul cu sărbători,
vară de vară mai plin de puteri îl aflasem ;
întinerit de unelte, simțeam uneori
ca în sămînță măduva însăși avea sa și-o lase.
Trec încet peste lan, cu obrajii căzuți
în vîltori de-altădată.
Cocenii în preajmă se zguduie sluți,
gheare din umbrele lor se dilată.
Trec gemînd peste lanul schilav — dintre boabe
sar ghimpi,

ire.

— M —

IWVW^

mi se-agață de haine, intră în ochi și în carne ; roșii
incendii, fantastice limbi aleargă în moarte să mă
răstoarne.

Trec călare prin lanuri, trăgînd către Sud
explozii tîrzii... Cîndva, în năpaste,
au vrut să mă-ngroape-n pămîntul temut
cu samînta aprinsă în sacul de front, lîngă coapsi
Prăvălit într-un șanț de obuz
sămîntă-nvelisem cu pieptul, cu brațele mele.
Și-n timp ce războiu-mi scădea în auz,
cînd, acolo, deasupra, prin stol de șrapnele,
ploi de vară, ploi repezi, cu har
stropi ușori revărsau ametește-n țărînă,
germeni ascunși simțeam tot mai clar,
germeni ascunși, cum sub mine tresar,
cum înghețul din sînge amîină,
cum prin brazda țărînii curgînd peste noi
săbii verzi mă ridică pe vîrfuri ușoare
să mă-ntoarcă la voi,
cîmpii moleșite sub gînduri, sub rod, sub culoare

Trec încet, printre spice prelungi, vîntul mi-aruncă
polenuri pe față, ca un pumn de țărînă aprinsă, de-
atunci, țărînă încinsă în spasmul de viață trecut
prin pămînturi, urcat în tulpini,

arzînd ca un imn în ştiuleţii puzdeni, soare de
noapte şi de rădăcini, generos triumfînd pe
talazele veni; soi de porumb veteran şi ciudat
depănînd între cîmpuri şi pietrele morii domol,
ca amintirile unui soldat, o străvezie bură de
victorii ;

prin sărbătorile pămîntului domol,
prigori de cenuşă lansînd spre înalturi -
să cadă-ncet
pe drumul spicelor în cerul gol,
ca strigătul ostaşilor după asalturi.

COLOANA PĂRINȚILOR

Mărșăluim de ore lungi,
tăcuți
mărșăluim. De veacuri, o coloană cu
osemintele străbunilor căzuți arzându-
ne pe umeri stins, coroană.

Mărșăluim cu fiii
viitori prin jariști
clare, ca o stea frumoasă ; și nici nu
știm, pe steag, renăscător cum chipul lor
înalță stemă lasă.

SEMN

Cineva ridietodu-se din mohor, 2T J*
racut să alerg . departe cu steagul, cu
clipele lot... Călătoria înfrânge o moarte.
Ard rădăcini pe umem mei, frunze
albastre mi-nv a **]^ Cu fruntea bătînd
în finale wntei ,up îndoiala, cresc
adevaruL

Vîn dintr-o naștere, cu smg pîinea,
ferestrele dau deodată m
Lpul nicidnd nu-i uitare in om, oasele
brațelor nu-s fluier goale^ E sămînță
în noi, mai bogata mereu, spațiu de
dragoste si demnitate L s-o las pe de-a-
nțregul, dar greu, acelui ce-n potțik
clipei îmi bate.

Voi trece în el, ca un drum nevăzut,
liniște vie născînd, și căldură, să-i fiu mai
departe rădăcină de scut într-o mare
făptură, fără făptură. O mie de ani ai
celui ce sînt, sămînță și lan în aceeași
menire. În demnitatea acestui pămînt —
spațiu de dragoste și nemurire.

PILOT DE ÎNCERCARE I

Liniștea casei ancorase urau
lîngă oiștea întoarsă a stelelor ;
se întomnase în cerul pustiu
în rada molizilor, lînga ceana velor
vîntul serii tăcut ne primea
boare de aur, solie de pace.
Și un val, doar un val repeta
un somn ce din spice spre munți se desface.
Și ceasul a fost doar o umbra-cadran,
legănare prelungă în stanțe,
fereastra lărgită se făcuse an,
feștilele lămpii - distanțe. ^
Săgetau peste munți piloți nevăzuți,
aripi mai albe ca marmura vie,
aripi mai pure ca neaua dm munți
rigoare și ritm ancorînd în stihie...

Noapte de toamnă, cu drumuri ce duc
Îngă umerii păsărilor, spre albe suduri,
cu solzi de aluminiu curgînd în văzduh,
peste sare de mări, peste umbră de ciuturi.
În faruri distanțe se mistuie scurt,
treptele casei lunecă pe umeri de greieri ;
o, repede sete de început
prin sîngele meu cum cutreieri !
Lutul fie bătrînului urs hărăzit,
alerge expresul pe poduri încercănate.
Inima mea e în zădărnici,
doar acolo trăiește și bate !
Liniștea casei de munte, cîndva ;
acum, deodată, ceruri în clocot.
Oare mai e un loc nemișcat
sub al stelelor clopot ?
Ferestre, în munți... Zorii veniți spre mal,
ochii rotesc nefirești peisaje :
căruntețe, odihnă, aval,
somniale picaie.
Omul ce-ai fost mai privește-napoi,
o clipă cu liniște, o clipă cu teamă,
neînțelegînd ce luminează în toi
spre clipa supremă te cheamă.
Spre clipa cînd, rupt din străvechi inerții,
iei vremea pe tîmplele tale — hotare
și luneci prin spații amețitoare.
și stea căzătoare n-ai voie să fii...

PILOT DE ÎNCERCARE II

Demn săgetează văzduhul brumat
pasăre tânără, vestitoare.
Într-un partinic crez m-am ridicat
cu-o aripă-n lună, cu alta în scare.
Scapără-nfrînte distanțe sub noi,
tainele vieții se schimb** corole deschise.
Cine trimite această lumina de ploi
de germinează o lume, din vise .
Bate deasupra un nour verzui,
o îndoială, suflet de bura. ^ —
Cine-mi dă forța să-1 rup și să sui
dincolo de el, tînăra noastră făptura .
Bat înalt către porțile cerului sur, ^
priviri prelungind, de magnific batn ,
și e înflorire doar, împrejur,
u- , moartea cu un veac mi-o amin
și moartea, chiar moartea cu un

Manete întorc, și pieptu-nn urnesc
pe drumuri bătute de nime
Cine-mi dă gestul acesta mai omenesc
ca o bătaie de inimă
te splendida lui agerime •
E o vreme cu imnuri sumnfl in
w struguri lumină sorbind t***TM*
între rădăcinile ierbii și Vega din slavi
o singură sete de idealuri.
Cu-nverșunare puterea mi-adun,
zenitul trăirii strigându-1 în lume.
E comunismul aerul bun —
ce însemnul tăriei pe aripi îmi Pun^
E un drum căruia-ntreg i te dai,
menire mereu și mereu dovedita ;
părintescului dor,
părintescului plai,
coloană de zbor, infinita.

^

d luri

|

sausam* SOLDAT^

Vi-^-[l^t chipeșă; învăluie somnul

baie

fug din scrisori i

vin0, luna, P^UrL_{re}\e care fug. .

cuește-le, ^/^ vor strînge la P**

Băieții te vor auzrj

închipuite răspunstf

stîrnește pe ■« P"ℓ^_dzi de arama

ale așteptăm, ogr

; care îmbătrînește *

portretul mamei, car p^aza

^-tășivi-r:

și îmbătrînește șt P

învăluie somnul băieților ex, căldura
ce se apropie și întârzie
A - 1 Wa nebănuît, in taptura
în răspunsul mea ne^{*} ^
spre care noaptea între 6 întreaga scrisorile îor ^ ^^
într-un pervaz de hîrtie.,

UITEW DE ISTOWE

El tu, eu..- ^
Destine îngemănate.

• S oatrie de ape și munți;
O singura pat^{nc}
nuntire — •ptate
întemeind cetat
pe arma istoria^c tina ne trece p<-De

El, tu, eu- ^ statomice :

spade și P^U^: P^E stemă
de glorie -spice și
bra».

El' W' CU demn pămînt de victorie;
demne zile. le lumina de ani. ^ Ostean .
Reazem pe *ara'
braț de oștean - ^
de istorie.

RADAR

de azur, cer[^] ^_{DOlŭ} rp.r al patria' Stampe
, * - nrele visării;
în îl0aie, Să de-a B om
și-a-tîta neodihna
și ochii adevărul scriu[^] ^[^] ..

DECEMBRIE

Piața în care strigam înghețați crezul
ascuns în adâncuri de inimi, imens
patinoar peste fulgerul mut al dimineții
deznădăjduite.

Continentele de galben asfalt bîntuit de
somm, de iertare, de lună. Piața în care
ne-am trezit maturi după o avalanșă de
calendare.

Se făcea tot mai albăstrie neliniște tot mai
limpede crez, într-un brad rătăcit printre globuri
roșii și argintii — rostogolindu-se pe nimplele
noastre redobîndite.

DESEN ÎN ORE DE VEGHE

Adesea-n orele de veghe, arbori argintii pe pleoape
îmi preling tăceri frunzoase și-n taina ochilor trec
carele de luptă străvezii ca niște urși, ca niște ogrăzi,
ca niște case.

E liniștea acestor plaiuri strmsă-n trup de fier, aripi
trezind pe urme de șenile — aleargă bobi de aur
aducînd în stup străbun nectar, încredere în sine.

Tresare mut la zarea ochilor ce semn
de munți neclătinați, de stea deplină
sorbită în oceanele de lemn —
prin care țara navighează-n zodii de lumină.

Profile limpezi, durat strămutat în grîu cetăți
de lut, cetăți de fier, cetăți de veghe ; și-n
marea trecere, ca pietrele de nu, istoriei,
statornic țarm, mereu pereche.

DEDICAȚIE

Al țării, al statornicei iubiri te știu — când ceasul
crește-n spic, când împlinindu-se în trupul mamei,
timpul țării viu se dăruie unei meniri, unei înalte
treceri. Al țării, al neîntinatei sale biruinți, înseamnă
cu evii măsurându-se, cu arborii din slavă prin care
sufletul strămoșilor stă demn în marile neliniști,
oglindiți în scut de-arama.

Te știu al luminișului de aur țărm
când mugur de lămpașe cată jțima străvezie
prin care rădăcinile ni le legăm
în fibra pietrei, să înalțe-n ram vecie.

Al neclintitei bucurii de-a fi te știu la
înfruntarea valului sărat cu pieptul solemn, al
timpului ce bate viu spre evul viitor ; ni-i
dreptul
de-a respira

un fluviu, carpatine străvezimi, de-a ne
planta credințele în glia-mamă, nu ca trimiși de sfinți și
heruvimi — ca oameni demni, cu timpul patriei de-o
seamă.

Al țării și al păcii, reazem demn te cred, te simt cu
ochii, te ascult intens cu gândurile, cum în tărie de hotar
rămii întreg pământ și dragoste întreagă ; timp întreg
și țara, lângă arma ta, își strânge rîndurile ; coloană
limpede ; amiezi încolonate, ev în mers statornic unui
vis din vremi, cetate prin care tîmpla-ți, nerv în univers,
pe patul armei ține zări neclătinate.

ÎNSEMNI

Neclătinată zare de munți. înseninată
șoaptă a ierbii. Neumbrită trecere *m* spic.
Fir de busolă pe umăr, arma arată
un timp de fruct, luceafăr limpede, de borangic.

Ni-i țara suflet nesfârșit, zenit al primăverii,
continuu înflorind pe zarea de oțel[^] tăcut prin care
fibra de căldură ni[^]se dăruie Înaltei steme, dintre
spice și sărut.

Port inima, în trupul meu, a unui ev de slavă
ce tainic lespedează părinților mi-o dăruie în piept
r s-o țin
la marginea acestui sfânt pământ, întreagă _ cu trupul
meu, însemn neclătinat, hotar senin.

CLEPSIDRĂ

Sînt drumuri pe care nu noi înșine, povîrniți,
nu noi înșine traversați de cer, le-am bătut;
nu piepturile noastre ■— ceasuri rememorate—
sfișiau odată cu frigul portalurile ;
sînt mormînturi pe care nu noi,
poate doar cineva care seamănă cu noi,
cu tine, cu el, plînse îndelung
pe cei mai apropiați oameni.
Cînd ființă ființei cerînd, zideam
posibilitatea acestui cuvînt — tînărul timp
trecuse demult
din inimi în calendare.

Sînt clipe cu care nu respirația ta se
desenează pe vitralii fantastice,

„e timpul trecînd, turn dislocat, cu
flitul eroilor, mai departe mereu. Smt momente
<crielate uscat pe timpanele cărţilor,
/ pietre de rîu, în străzile unduirii noastre.
Si trecem mai departe, împovăraţi
de timp, de ochi - flori ale soarelui ? - de^

pînă în fibra a tot ce-i uman
a unui neasemuit destin.
Destin necunoscînd nicicînd amurgul
şi care dinaintea noastră izvorînd —
ne cheamă-n miezul altor clipe mari -
cînd iarbă tînără, prin sternul — A
nostru îzvorina,

aduce columnele istoriei la zi şi le
continuă.

ECRANE DE MARMURĂ

I

Trăiam un dor pe fluier de soc
cu zbucium surd de vânturi și de stele
și nu aveam nici glas, nici timp, nici loc
în fața răsăriturilor mele,
împovărat de vreme și învins
în frînghii de neliniște și ură,
visam un țarm al zorilor, aprins,
durerile să-mi spulber din făptură.
Strigam pămîntul pîrj oliței veri
hrănit cu moarte, înviat cu spadă ;
din arse ierbi chemînd peste căderi
o liniște de piatră luminată...

II

în locul frunții ce-a căzut, trecu
o literă în piatră, cu o rază ;
ca în oglinda apei line, tu
te-ai aplecat, și ea te luminează.
O lume se strămută-n temelii
prin aurie literă — lentilă
mai limpede ca undele-albastrii
prin care apa morților respiră.
Din scrumul celor ce-au trecut în noi,
icoană mai statornică rămîie
restituind, prin coasta albei ploi,
o flacăra, o dragoste întîie.

III

La pragul viu, destinului supus, m-am ridicat
cu creștetul de iarbă și fulgere din nori s-au
tras mai sus, și-au prins în hohot crestele să
fiarbă. Umbrită față mi-am ascuns în pumni
în zarea singelui chemînd o vară cu frunze de
șrapnel căzînd prin ulmi, spre care frații mei
or să răsară.

Cînd împrejur, precum un arc destins,
pămîntu-nvins de încolțiri ciudate sub
talpa lor, vibrînd în necuprins, o aripă
presimte-n trup că-i bate.

IV

Pămînt, pămînt îndurerat, pămînt cu seva
toată părăsită-n mine, m-ai ridicat copac
pleșuv în vînt cu țarm de rădăcini între
ruine. Pămînt al meu, rănit, întors încet din
evi de gheață-n umbră de talaze, cu soarele
culcat peste afet, cu blonda mască a lunii,
antigaze... Se scutura din pomii-mpovărați
de umbră grele fructele miniei și vuiete din
munți încercănați tăvălugeau hotarele
cîmpiei...

V

Mai lin răsune-aici al vostru pas.
Inscripții... Zid. Poziție din urmă cuvînt
slăvit, în care s-au retras cei ce napoi un
pas nu cunoscură.

în fața lor, pamînt, pamînt, pamînt... Cu
glasuri de sămînță, miriade, un seceriș întîia
oară sfînt, cules visat al viilor brumate —■
spre care treci înalt, nepovîrnit tăindu-ți
drum prin fulgere de moarte, ca o nălucă
de ușor, simțînd semînțele cum îți răspund,
departe.

VI

Copile, lîngă umerii-ți înguști sînt albe nopți
aceste albe cadre, cînd arhitecții s-aplecau pe
puști, cînd flăcări vîlvoreau pe bulevarde.
Ciudat visa orașul insurgent... O neagră
lebedă, mitraliera, un dans rememorat în alt
prezent, aplauze de branduri, la Pipera... Prin
alte nopți, un tremur indecis rapsodic
murmur, liniște uitată ; de care nicăieri nu va
fi scris, de care numai pleoapele,
vreodată...

VII

Puterea faptei unde am aflat ?
Cîte nelinişti ne-au brăzdat nădejdea —
şi iată, într-un glas ne-am ridicat
şi cot la cot am înfruntat primejdia.
Urcînd la tîmpla vechiului pămînt
lumina unui dor de libertate
şi inimă din fulger renăscînd —
în pieptul morţilor din nou va bate
să treacă toţi, în ceasul altei slăvi,
la a izbînzii clară judecată —
cînd precum creşte toamna în otăvi
ne ştim credinţa dintr-a lor durată.

VIII

împovărat de vremi, am renăscut
mai tînăr decît grîiele dîntîie,
şi singur mi-am fost ploaie, mi-am fost se
şi glas ce umbra frunzelor mîngîie...
Cernoziom curat, în încleştări
călcat de moarte, înviind sub spadă, —■""
pămînt ne-nfrînt, şi ţară între ţări
cu frunte tînără, înnobilită.

IDENTITATE

Pe drumul de costișe, seara sună reazem

să fim străbune» Roman*.

Crescuți am fost în ^{*/^°JTM/L}ne-am născuț.
_{si.}steaguri au vibrat cînd _{hi}
_{și steag}
Glas părintesc, al unei ve ne-a spus și ce e
paloș șt oe-i un scut.

P.los si scut, testamentare daruri wVdil
părinți, din moși-st^i. Livezi de aur duc
spre soare dealuri, copiii intră-n viață
luminoși.

Ni-s în unire, soartă și tărie —
trei frați ca trei altare de Carpați ;
cu muchia muntelui drept paloș, din câmpie
cu scut de brazde ne-o trezi, de-om fi strigați!

Hotare sacre, steaguri neumbrite, izvor
de soare-ntineritei ginți. Sergentul din
Vaslui, în oseminte, ne trece lin, ca-n
viitoare biruinți.

BRONZ

lui N. Labij

Cînd noaptea cade-o stea, atunci înaltul alină-n
bolți un sclipet albastrui; cînd un prieten cade,
cine altul va împlini în zare drumul lui ?

Doar tu de-acum, prin ceața azurie, vei mai
vedea în cale răsărind pădurea lui, în liniște
tîrzie, trăgănatul fagilor colind...

Că ați plecat prin viață împreună — ?eUrci
doar singur -cum le spui? Cum vei găsi temuta
vorba buna, să treci sub seară pe la maica lui ?

Acolo, sub mălini, mistuitoare,
în ochii ei vin umbrele noian :
— Ce drumuri mari ni-1 țin prin depărtare,
că nu s-a mai întors de-atîția ani ?...

Cu zorile, pe-ai zilei țărni albaștri, și-
acum îl mai adastă cărui ; și ce aproape
de pămînt trec aștrii prelinși în zări încet,
cu pașii lui...

ÎNTOARCEREA EROULUI NECUNOSCUȚ

I

V-au spus de mine poate mai demult un cor
de stele palide, întoarse

pe bolți
de lângă fete petrecute peste-o apa mare ; v-au spus
ecrane albe, plăci de marmura prin care - decît
Dunărea mai veșnice -trec faptele unui popor de
oameni liberi.

Să mă întorc din neguri și din jertfe
doar voi îmi dați puterea păsării nemuritoare,
din vechi inscripții
roșii aripi ridicînd...

II

Ce zvon de codri îmi gravează pieptul, cu
ochii tineri ațintiți asupra mea de
pretutindenea, de pe pământul îndurerat de
amintiri — pământ ce urcă în recoltă
însîngerat de urma încolțirilor, pământ al zilei
rătăcit pe scut ca un îmaș ascuns, pe care
niciodată nu vor umbla agale în amurg
bivolii negri povârniți spre iarbă. La luptă m-
am urnit în zi de lucru, când clopotele roșii
peste văi viscol de dangăt au aprins.

Nebanujnd că plec să mă întorc din morți, trăiam
parc-o ciudată vînătoare ; dar pui de șoim pe umăr
nu țineam, dintre alice nu mă bizuiam decît pe
stele.

III

Era o liniște împădurită cu umbră de vârtej ce
ridica pământul peste noi — și o creangă ruptă la
zarea pîntecului de femeie.

în liniștea mîloasă a pămîntuhn în cască și
matricol m-am schimbat să apăr holdele
bărbaților din care coborîm.

Dar sînt aievea vorbeile mele acestea ? Nu
le-a strecurat altcineva

în gura mea înghețată ? N-a
fost cumva clăbucire de fum întreaga
istorie — turnată în noi, din
obișnuință, asemeni ceaiului în
gamela ?

IV

Nu, nu mă tîngui, domnule căpitan.
Uitați-vă mai bine acolo, sub deal : o
nălucă a dealurilor noastre...

Nu trageți, domnule căpitan !

E băiatul meu ; nu sălbăticiune...

Lăsați-l să știe și el ce-i un câmp de bătaie.
Uitați, ne aduce

merinde proaspete, merinde de-acasă.

Unde vi-i casa, domnule căpitan ?

V

Streșini și grinzi înflorate
mă cheamă spre ele în seri de zăbavă
când tremur lângă pușcă, în adăpost.
Mă cheamă spre ele. Dar stelele
îmi intră în umeri — alice —
și pașii mi se fac noapte, și-n liniște
mi se surpă toate potecile. Și mă tem
că trecînd dealul, aș da
într-un sat care nu-i al meu,
într-o casă care nu-i zidită cu palmele mele.

Nu mai am decît soarta,
decît neclintirea în **fața ei**.
Merg între zile ca între baionete ; și judecătorul
spre care mă duc e soarele mut, răsturnat în
sîngele norilor.

Ui tați-vă la băiatul meu...
 Vine el aici, căările de peste deal
 și se descîlcesc în suflot
 și-mi recunosc satul, prietenii.
 Vine el cu merinde și
 teama se depărtează de mine,
 carabina mi se face toiag, mă îndeamnă să plec ;
 tranșeele sar din pămînt — soldați străvezii —
 se-adună pe rîu
 și fără cadențe
 pleacă în neguri, spre Dunăre.

VII

Va fi odată așa. Dar acum...
 Față în față cu căștile țuguiate, cu mitraliere.
 Și flămînd după pace,
 mușc din pîinea de-acasă... în ea, —
 * r în miezul ei amărui,
 aflu o fărîmă de tristețe, o brumă de liniște.

Pîine de-acasă, pîine proaspătă, apără-mi pieptul,
apără-mi gîndurile. Pîine neagră, pîine de peste
deal, _ pămîntul acesta ne-a rodit pe-anundoi ;
tămîi lingă pieptul ars de neliniște. Pîine de-acasă,
scutul meu aburit...

VIII

Ce depărtat îmi răspunzi... Ce trudite,
pîlpîirile zilei... Printre arțari
te sfîșii în raze prelungi și, tot mai departe,
din ochi mi te smulgi — și mă lași
singur cu omul în gri,
singur în fața baionetei lui.

Arborii curg undeva în trecut, ca scrisorile
noastre, nescrise...
Zvîcnind către munți, înainte, reîntregind
cu bornele roșii ale bățăilor noastre de inimă,
hotare strivite.

Ce puls de generații izbăvite
la încordarea pieptului ni se adaugă ?
M-arunc nepovîrnit prin moarte — să o scot
cu trupul dincolo de zare,
să las în urmă vechi pămînt curat.

Dar frigul mușcă brațele. Gleznele
mi le biruie
o iarbă de primăvară.

Departe, pe drumul din vai,
parcă aud venind agale o
cormană — a timpului ?, a viitorului ?
s-a-mi umble prin marea odihnă...

Parcă ai veni și tu. Brațele tale scot
baioneta. Palmele mi-au încălzit
obrazul o clipă dincolo, în lumea
nimănui...

IX

Poate mai bine
mi-ai încălzi gleznelor cu mângâierea.
Ele, atunci, s-ar ridica din îngheț ;
fără să știu, ca-ntr-un somn și-ar strivi
germenii ierbii de primăvară — și tot
așa, în neștire, m-ar urni, m-ar urni,
către casă...

X

Crește pământul spre zeii nedrepți cu încă
un val de cenușă...

M-apropii de tine fără să știi
că oasele albe mi se aprind de setea îmbrățișării!
M-apropii de tine ;
o, de-aș putea
să-mi stîmpăr cu palma coasta aceasta strivita!"

Vin prin cenușă cu sufletul ploii,
cu tălpile albe de-atîtea leșie,
gol și înalt, ca în clipă prielnică morții.

Ce literă arsa e măduva oaselor mele.
învățați să citiți de la orbitele mele
pline cu frigul războaielor y
litera singelui e mai orbitoare decît sămînța...

Mi-am aruncat amintirile peste vîsle
și ele s-au prefăcut în alge și pești albaștrii.
Mi-am păstrat doar icoana căderii-n tranșee
și căderea mi-a trecut pe alături
suplă, albă corabie...

Brațele noastre sînt vîsle pe apele păcii ; duși de
ele, să ne aflăm bătrînul ostrov, al încrederii.

XI

Mi-am păstrat ultima clipă de dor, am pus-o pe apă și a
prins rădăcini... Am privit peste ea cu ochii străini
limpeziți cu durere de lună și — ca un pui când ciocnește
coaja de ou — amintirea ochilor mei a mișcat ciudat în
orbitele

reci...

Mi-am păstrat gândul cu care-am căzut
și găoacea în care mișcaseră nădejtile mele
s-a desfăcut dintr-odată, în pulberi de anotimp.
Mi-am păstrat cuvântul din urmă
și-n el m-am ridicat ca-ntr-un toiag ;
și-am fost necunoscutul glas
al tuturor căzuților în lupte.

Mă-ntorc în largul zilei voastre. Umblu
ca un lucrător cu brațele
din sat în sat, din fabrica în fabrica.
Poate numai noaptea tirziu —
în vechea meserie salahoresc din nou
cărînd muniție oarbă, vestoane
în care nu mai e nimeni de mult...

XII

Port peste ochi o țărână subțire,
și în fața unui om când mă arăt
am sufletul lui, gravat lingă inimă.
Port sufletul unui om tânăr
născut temeinic în ființa mea
și trec mereu
spre el,
spre omul răsărind în locul meu
din rădăcinile acestui neam de oameni liberi.

Zidește-mă în tine
și nu vei cunoaște niciodată înfrângerea.

DRUM ÎN BĂRĂGAN

Fără odihnă taie nămeții,
sanie albastră a tinereții !

Iată, venii —
cu inima ca o cormana,
în largul bătrânei câmpii ^
sa-ntorc adîncă brazdă dunăreană..

De peste grinduri și vîlcele, vîntoasa
spulberă pospai de stele ca o femeie ce
dogorește, mă strînge-n brațe, mă
orbește, și sania - o vulpe amețită — se
zbate-n focul viscolului alb.

Urmat de surul fulgilor pohod,
viscolul ne-o ia nainte, fugind ;
sania taie Bărăganul înnot,
o stătncuță trece prin aer, viscolul geme, tușind

Uhu...
unde ești tu ?
să-ți văd suflarea caldă aburind,
bulgări în mână să iei —
și pașii tăi, lângă pașii mei,
să lase salbe argintii
pe șuba de nea a bătrânei cîmpii...

Departe,-n oraș, cineva deschide acum o fereastră
spre șesul ațipit sub Găinușă
privirea ei caută...
în scara albastră
nu bate nimeni la ușă :
nu vine nimeni.
Sania-și sună străvechiul cling-cling...
Cu albul zăpezii măhnirea mi-nving.

Hei,
vîntoasă,
fată drăgăstoasă !
Brațele tale aprinse-mi încing
mijlocul, pieptul, cu jar ;
pe frunte, pe buzele tari,
suflarea ta roșie pecete îmi lasă...
vîntoasă,
vîntoasă,
fată drăgăstoasă.

Ce ne-om iubi, ce-om dănțui pe fiecare
grind, pe fiecare ogaș ! Aspră vîntoasă,
noi ne-om iubi — pentru tine venii din
oraș ; pentru tine, pentru sîinii tăi de
omăt, ce-n aer rece se zbat, pentru
casele ca niște dulăi cu botul în omăt
îngropat, cetindu-mi urmele neîncetat.

...De peste grinduri și vîlcele în
pătimașă zbatere, stihia a ridicat pe cer
pospai de stele. Și-o voce curată
străbate cîmpia : „Omule, aspră e
dragostea mea ; întoarce-te, omule,
fugi de ea...”

Vorbelor, cine vă toarce ?

Casa,

vîntul,

sau pămîntul ?

Vîntule, pămîntule, vorba în zadar se toarce;

sania

albastră

nu se întoarce !

ECOU DE BALADA

Cînd drumul către casă iar ne-adună sub
destrămarea zilei, în amurg, cînd umbre
sure peste dealuri curg, zidirile cu stele se-
ncunună.

De aștri-mpresurate, sau prin ceață,
străbat în vreme ca un antet clar...
Cumva din zarea unui mîr răsar, sau
noi am dat acestor turle viață ?

Prin cascadata timpului, privim și noi,
cu-nifrigurare, cum ne trece ceva aprins,
din piept, în piatra rece — să nu se surpe
ceea ce zidim...

Și nu ne împresoară niciodată ispita
somnului... Prin ani, cândva, la fel vom
fi : iubire semănată în înfloriri, în
tresăriri de stea,

în cărți, în grâu, în marea zbuciumată
întîmpinînd al soarelui potir
pe culmi amețitoare de zidiri
și-n pînze albe ce spre zare cată...

Catarge-zile trec prin lume ; poartă sub care
ne-nclinarea și-au ținut străbunii mei; și
frigul, rupt de soartă, din pieptul lor în mine
n-a scăzut.

Cunosc pe lume floarea lor bătrână și gardul
viu de iarnă povîmit. Cu-o vorbă întoarcerea
î-o mai amîină și lemnul îi va fi din nou
înmugurit.

Frunză mereu, din mugure. Spre tine un
drum la botul rîului rămas, **ori** cerul
întelează pe verbine **alt** semn înverșunat de
nepopas ?

Mai știi acolo, lingă râu, potcoava sticlind
cu Pîtea peste vîgăuni, sau poate hani
fugari către Suceava mai sar și-acum cu
frică sub goruni.

Cunosc un stîlp de casă părintească cu
pasăre albastră scrisă-n geam. Ori
rădăcini de aripi prind să crească în aerul
prin care te strigam ?

ORA CETĂȚII

Ce întrebări ne-au îndoit cîndva sub arborii
cetăților de piatră, că o sămînță nouă începea
din ochii noștri peste timp să bată ?

Cu vechi solii de har veneam din ploi cînd
șerpi de neguri se tîrau pe rîuri ; și timpul
încolțea din umeri goi, flămînd de dragoste,
aprins în grîuri.

Urca în noi un strigăt de cetățî,
cu uși înmugurite de-așteptare
cu praguri viscolind în trup de ceti —
ciudată înrădăcinare.

Un dor de încolțire-n început la țărnul ridicat
în puritate sub care, fără nopți, fără trecut,
solemn ceasornicul seminței bate.

Cu albe crengi de arbori decojiți nebune-
ngîndurări pămîntul spune ; eroii lumii ce au
fost mîhniți din bronz se reîntorc în rațiune.

Cu fiecăcuvînt pierim în zi,
dar zile sînt și moartea nu-i pe-aproape.
Din sunete, ce zid se reclădi ?
Ce arc de pod învie peste ape ?

Al lor pînă în pulber de cenuși,
le aparțin cu mirul ierbii numai
sau cu dogoarea strugurilor duși
ce trup al țării, trup de veci, acuma-i ?

Cu sufletul am fost în ploi, la malul sîngelui le
stau de veghe; și timpul doar e început. Și
peste noi sămînța caută pereche.

OGLINZI

Pe scoarță de copac de s-ar însene
numele tău - copacul s-ar urm din
rădăcini, înaltă bucurie, ^ vibrînd de
rod stelar în plina zi.

Pe frunți de lan de ți-ai lăsa-n amiază de aur
calm cosițele, te-ai minuna cum ciocîrliile te
desenează, cum spicul soarelui sărută umbra
ta.

Pe coama rîului de-ar fi să-ți bată imaginea,
ar fulgera undin ^ ^ și-ar reveni din rîu,
împrespătată ca soarele dintr-un sărut de
nun.

CU TRICOLORUL

Am vrut să-ți spun lirnan — și zis-am dor
rîvneam o vatră și-am aflat iubire. Prin tine,
țară, trec în acest popor ca-ntr-o clepsidră,
ca-ntr-o-nmugurire.

Mi-ai fost și glie — dar de lan te știu.
Ești pasărea măiastră ce-mi dă zborul ca
pe o Dunăre în suflet să i-l țin — și-n
zodie să-l desfășor, cu tricolorul.

CONTUR

Pămînc al cutezanței. Apă vie.
Neînteruptă-ntemeiere. Proră-veac
sub care trepte izvorăsc, și omenie,
și demnă tîmpla ne cutureieră, prin zodiac.

O țară inimii asemenea. Atlase sub
augustală floarea ei vibrînd. Și-un lung ecou
de veacuri glorioase conturul țării-n inimă
reverberînd.

IMN

Om lângă om,
 din neguri milenare, vesteau în
Mai ce tînăr anotimp ? — cu aspre mîini,
cu al sudorii nimb iradiind nădejdi și
calendare.

Om lângă om, catarge în amiază ; Țară
de imn
 și inimă în imn a
celor mulți — prin care nemurim, prin
care țara
 timpul și-l cutează.

CEAS PLIN

Spre largul țării mi-am rotit chemarea.. Si-n
primele secunde care vin, unind semnalele cu
depărtarea, auzul meu cuprinde prea puțin,
privirea prea aproape îmi răzbate mi-s pașii
mici - pammtul a«e«« ri parcă n-am să pot s-
adun, curate, întregi, aceste clipe de-nceput...

Deschid avid spre ră ochiul rmntn;
regăsesc în totu — Si ma-mpart ma
cu freamătu continuu al fnnței,
ce\vaș putea de țară sa-1 despart.

...Și tot mai clar auzul meu distinge și tot -mai mult privirile-mi cuprind, când schela zveltă umărul mi-atinge și-mi sună Argeșul, sub tălpi, argint..

Mă simt strigat, pe nume, de cuptoare — ca de vulcani din care, răscolit, torentul unei stele orbitoare în mâini de om se lasă domolit... Tot mai vibrant, în ritmice cuprinderi mă simt învăluit, și simt mereu rotații, pulsuri, șuiere, aprinderi întipărindu-se în pieptul meu.

Și-acuma, iată, parcă-s pretutindeni și în întreceri însumi nn-aș afla — nu-ntărînd un mitic roib sub pinteni, ci modelînd minuni cu mîna mea ! Aici, la ring, la forjă, la cuptoare, alături de mineri, sau de cocsari, văd drumul către țara viitoare...

Și simt, sub el, un pod de brațe tari.

DESTIN

Din vremuri suie românescul dor, spre
veacuri dorul aripă desface ;
îngemănați cu ev clocotitor clădim
columnne pe vestigii dace.

Ni-s rădăcini de soartă-n lut mănos sămînța
brazdei, spuza din morminte ; și bradu-n
slăvi, părinților prinos, neclătinată zodie
aprinde.

Zăpezi avem pe tîmplă, la zenit,
neodihnite voci în rîu vibrează ; cenușile
în care-am locuit în ierbi învie și-nfloresc
în rază.

Destin de fluviu, vad neclătinat
ne-aduna sub amiezi-arcade.
Și bate tricoloru-n evi, înalt,
și-n fald, rapsodic puls de inimi bate.

PAMÎNT AL DEMNITĂȚII

Am spus Carpați, am înțeles dorința
de înălțimi. Cînd Dunăre am zis ^
ca într-un cor solemn de biruința
izvoare miriade s-au deschis
precum dă mugure în tainica Vlasie,
precum în Maramureș hore vin
pe buze înflorind, cu bucurie,
ca la Jidvei și Panciu noul vin,
am spus Carpați și am văzut o lume
pe treptele de anotimp urcînd,
cum urcă Pontul Euxin, din spume,
visările de sare și comînd.
Din spicul greu, dintru cetăți vestale
ce suflet orele și-au întrupat
că rîurile duc cîntări la vale
că brazii-n cer steme de aur bat ?

E-a mea această țară călătoare
prin vreme, cu hotar nepovînit.
A frumuseții vatră primitoare
de care lffte rele s-au strivit.
Al demnității plai, al păcii drepte
ni-i plaiul căruia jurăm a-i fi
și reazem la nevoi, și albe trepte
spre răsărituri tinere. Din prag de zi
la-ntemeiere, de luceferi, sfinte
ni-s clipele — de dor, de cutezări —
prin care poartă-n vremi ni se deschide...
Peste mormînturi nasc aerogări,
peste tranșee grîul pune vlagă,
poeme noi vibrează-n crengi de dud.
O țară, o istorie întreagă
pe-ntinsa harfă a Dunării ascult.

Am spus Carpați, am înțeles conturul acestei
inimi — ce ne-a răsunat în inimi dintru
început, și împrejurul acestei inimi, inimi bat
înalt. înalt, solemn răsunet de-mplinire,
făgăduință nouă, ceas preaplin de bucuria
nașterii, iubire ce-mi aparține, căreia îi aparțin.
Armonioasă naștere între coloane de munți,
egală trecere în rod a plaiului cu hore în
timpane, și păsările care pui de aur scot ;

străbune râuri doine duc spre mare
neîmpîclate, vii, cetăți de dor pe scări
de munți, pe scan de soare. Și codru-i
dor. Și neodihnă. Și visare.

Dacie Felix, plai nepieritor.

NOPTILE ALBE ALE ORAȘULUI

I

E ceasul cînd spre parcuri adormite
îndrăgostiții cei din urmă vin, cînd și odihna
își trimite pe gene vîlul de răcoare, lin ;
cînd omului i s-a atins de piept tîmpla de
aur a femeii ; seara cînd, între stanțe
zăbovind, aștept o fată mlădioasă ca
secara... Doar, flux continuu, în uzina mare
e freamăt încă, încă e vibraire :

pornesc în schimb de noapte oameni tineri
și-a stelelor cunună, pentru ei,
la ușa halei cenușii, în tei,
alt timbru poarta-n graiul de lumină...

în noaptea calmă ce a nins ușoară din
tăinițele cerului deschis, tot ce iubirea va-
nălța în vis ei vor crea aievea, pentru țară ;

și mâine, printre ceasurile albe, cu brațe
moi, în cale le-o ieși, purtînd de fluturi și
de frunze salbe, o flacăra, sau poate trup va
fi... Și parcă simt acel minut fierbinte cînd,
prin răcoarea cetii matinale, le vor ieși
iubitele în cale fără tristețe, fără cuvinte ;
minutul cînd la piept le-or năvăli
— torent al nopții lungi,
al nopții lungi —
și arbori întomnați vor tresări...
și totul iar se va-mpăca, atunci.

II

în flautele nopții a sunat
că sînt aproape zorile... Spre ele
se-ndreaptă sufletul
netulburat,
cum iarba create fragedă spre stele.

Și nu e vis, nu-i numai așteptare : cu zorile o
dată vor veni severele-implinirii bucurii,
popas la cap de noapte creatoare...

Lumina albă vine de departe, din zarea
începutului de zi ; sau poate revărsatul zilei
arde, ca-n unda fermecatelor izvoare, printre
priviri atente, scrutătoare, de tineri oțelari, de
cazangii... Și din izvorul lor
orașul mare
primi-va unda zorilor de zi.

III

în noaptea clară, ce-a trecut ușoară
spre craterele cerului deschis,
tot ce iubirea a zidit în vis
ei au creat aievea, pentru țară...
De-aceea, când orașul află-n pace
odihna adăstată, când prin văi
tăcerea miezul dulce și—1 desface,
când lunca doarme somn bogat, în clăi ;

cînd omului i s-a lipit de piept tîmpla de
aur a femeii ; noaptea cînd luna poartă
stelele la piept,

pe bulevarde picotind sub tei, în
revărsatul zilei, ce-l aștept, mă-drept cu
dragoste spre frații m< din halele în care
scînteiază al vremii noastre tinere
însemn — să îmi aprind a zilei mele rază
din astrul lor incandescent și demn

PUNE ȘI STEMĂ

Ideal desenat în munți, ideal
desenat pe amfore, ideal al
nurilor, adunându-ne într-o mare
suflare, țară în imn.

Ideal de lanuri și stînci, de
rîuri cuvîntătoare prin care
pîine și stemă și dragoste
arată lumii puterea acestui
pămînt.

#

NOAPTE DE ECHINOX

Să știi că ora ta însingurată se clatină-n
privirea nu știu cui ; să simți cum cineva
bate în poartă, să fugi spre ea, și pașii
nimănui să pară că se mistuie în noapte
spre alte ore lungi, spre alt străin ; să stai
în ploaia lunii mai departe și-n glezne să-
ți tresară rădăcini...

OANEI MIHAELA ÎNTR-UN
IUNIE CĂLĂTOR

Vino în liniștea de continent dăruit
frunzei, codrului, așteptării. Chipul de ieri
ni se destunează lent ; oameni mai buni, ne
desenăm pe orbitele Mării.

Păsări taie pe lac lacrimi de univers limpede
glas urcă iubirea în arbori târzii și arbori de apa
sună melodios spre oceane ce-au fost, spre
oceane-copii.

FrtinU se fac păsările pe j&inînt aer și cer,
somn de lumina adună
aripile lor
 — clorofilă de vint —
spre cei ce am fost, spre aCei
ce, cu luna de sus, în coasta ne suna
 acolo de unde
 odată
din oceane-copii
născutu-s-a lună...

TOTDEAUNA

Totdeauna vom năzui
să ne asemănăm nouă înșine —
nouă
cei din ochii albaștri ai copiilor,
din flacăra ce ne continuă pînă în zei.

Totdeauna cuvîntul nescris va
rămîne treaptă de soare pe care
destinele noastre
nepurtate îi
așteaptă pe copii să ne treacă
într-o clipă-azur.

Nouă înșine, flacăra de anotimp cîmpiei
dăruindu-ne, arbori. Cîmpiei închinînd
portretelejn_ care vom ajunge prin ochii de
nu-mă-uita ai copilăriei.

VÎRSTĂ DESENATĂ

Vom semăna tot **mai puțin** cu somnul
ce-1 desprindem de pe fețe și dimineții-1
dăruim, ca unui vin făgăduit pământului
la mari ospete.

Vom semăna tot mai îndepărtat cu cei
trezindu-se din marmur
în amiază, întârziind
în somn ca-ntr-un păcat și-n largul mării
lămurind catarg de pază.

Vom semăna tot mai
renăscător cu
proprii copii, ca-ntr-o visare prin care
înşine în dimineaţa lor uman
ne-ntoarcem sub al
vîrstei soare.

CLAR DE SEPTEMBRIE

Vino, femeia mea, împreună sub
clarul de lună sub
clarul de septembrie, sub clarul de inimă
navighează o liniște, o
dorință
pleacă dintre brațele
noastre și ne continuă.

Vino în liniștea și neliniștea pădurilor de demult,
pădurile tinere să le ascultăm împreună sub clarul
de inimă, sub
clarul de lună să
ascultăm cum cineva ne continuă.

Stâlpi de poarta să fim sub
clarul de septembrie
sub clarul de bucurie, sub clarul de
regăsire
prin care copilul nostru aleargă prin lumi, cu
pași visători, ca silabele
de poem prin
clarul din inimă.

SEARĂ ÎN GÎMP

Pămîntul negru se odihnește sub umbrele calme
ale salcîmilor împovărate de amurg ;
și luntri de purpură curg
pe rîul de sus, și seara le ține în palme...
Tremură unde moi pe întindere,
ne absorb în ele și cresc ;
odihna pămîntului e o apă limpede,
în care sufletele noastre prelung se-oglesc...
Zburînd ca o pasăre întîrziată,
privirea cheamă o dragoste veche din nemișcare.
din pulbere albă și vînt...
Și inima tresare încă o dată,
cum în martie încă o dată
tresare
rădăcina salcîmilor, în pămînt.

FLACĂRA NEUMBRITA

Așa ne apropiem, mamă. Așa
trăim amiaza, femeia mea.

Așa ne pregătim pentru
drumurile viitoare, fată.

Așa cade soarele în umerii mei,
așa începe pe umerii mei primăvara.

Așa dealurile se tăvălesc în ulei de soare
în octombrie. Așa podgoria își naște
zeul

nehotărît
prin care lauda, cântecul
capătă trup luminos.

Aşa ne apropiem. Aşa trăim.

Prelungim

dragostea într-o roşie risipă, când
frunzele încearcă să

ne acopere urmele, şi
din urmele noastre nasc luminos
struguri de aur, porumbei de imn,
flacăra

neumbrită.

O SINGURA NUNTĂ

Facem un pas pe pământul rotund ;
ziua, cu el * ja ^orul ^
Ducem palma la ochi o"
și noaptea trecută și viitorul. _
Trăim într-o lume cu deveniri,
rîuri se-mbină, cer se deschide ;
fa Cîmpia Română, gleznel tale subțiri
duc tinerețe în oseminte.
Abur pe umeri, abur m trup ; ^
marea ne surpă, vîatul ne-aduna.
Sau întrebările - gura de lup
ne-nhață din liniște, ne despreuna .

Trăim într-o lume cu ape și brazi, lume
cu frunze și vară pe buze. Pasărea trece.
Peștele vine în iaz din mările duse.

Ară cu plugul pământul untos,
femeia își crește amiaza în pîntec.
Grîul răsare frumos,
copilul își face un cîntec.
Trăim într-o lume cu arbori și pești.
La treizeci de ani, ca-n copilărie,
lansăm cu uimire de la ferești
porumbei și hîrtie...
Ce armă avem la-ndemîină, ce gînd
să țină departe declinul, tăcerea —
să nu se strivească nicicînd de pămînt
o pasăre ca adierea ?
Trăim într-o ceață de întrebări:
frunza coboară, unde se duce ?
Mînzul se naște. Ce înserări
fac — cu picioarele mînzului — cruce ?

Noapțile albe, spume de rîu,
ne iau dintr-o lume — ne duc în minune.

Descîntă sămînța de gnu.
Rîul răsare din spume.
Noaptea aprinde sunete sfinte.
Anii, cît sună, ne împreuna.
Dar vine o arșiță dinspre morminte -
coastele pruncilor în coaste ne suna.

Vine un şuier ca din poveste,
o boare de jale prin ramuri trecute.
Toamnă era,
dragoste este.
Brațele mele te vor ascunde.

Vine o iarna cu platoșe mari ^{ca o}
furtună de sare. Și e o liniște de
ghețari
prin care doar grîul răsare. Vine
o față ridată adînc,
icoană a nu mai știu cui. ^
Du-te cu apele, du-te pe vînt,
mască a nimănui...

Lasă perdele înspre păduri, stinge în
sobă nălucile, jocul. Una să fim cu
muntele sur, ocolească-ne grindina,
nenorocul.

Tulpină de om și femeie, înaltă,
columnă de sare în doi rămânând.
Tinere guri încleștate deodată
pe același cuvânt.
Tulpină de timp, temelie de țară,
strivită-n uitări, înviată-n sărut ;
femeie și om — și o singură scaiă
din azur în minut.
Din minut — în vecii... Și nu-i nimeni aci
cu sîngele lui să ascundă
cîinele toamnei, lătrînd.
Femeie și om. Și o singură nuntă.
Un singur pămînt.

SUNET ȘI STEA

Ritmuri în veac icoane,
cetăți... Pling — plâng
timpul cojește pereți.

Sunet și stea
la ferești adunându-ne ;
gol tăind în amiaza ce ne iub
lângă mormîntu-ne.

Să spulbere frigu-n păduri, bate o
ioană ?

Zodii iernează-mprejur ;
ține-mă fluier, casă, mai
ține-mă.

Pling — plâng...
Frunze bat cer peste zale.

Clipa, fecioară de veac, în
veac ne prăvale.

MAMEI

Dospește în podgorii ce duh nepieritor, ce sete mă
aduce cu toamnele acasă Ca în albastre sănii ma fura
aprig dor^ ori părul tău spre lume într-o nea^o lasă...
Arome limpezi prin somn de zacaton, ori pivnițe
bogate cu dragoste m-s anii . Ce fierbere de-arome
mai vine uneori cu zare ne-mplinită la cearcănele
vrane. Ca vița-n vechi podgorii spre soare părintesc
cL rigul zării oarbe pe rîu se aște,

făpturii tale rază, iau viața «r
mH inima pe cerul copilăriei mele
cu coada zvînturată strivind ama! de cale
Z m-ai adus în lume, tot tu ma naști mereu
tu m ai <m vorbei tale.
înfășurat mi-i trupul în zarea

Pe casa văruită cu lună, cu alean,
mai stau cornișei paznici batrânii lei de țiglă
cînd ancore de umbră ne leagă prin ani
și-n arbori ceasul iute al frunzelor ne strigă ?
O, lume a legendei, pămînt de rădăcini
pămînt de flori albastre, de liniște și mană —
ce stîlpi de poartă nouă mă fură din străini,
ce viață vrei s-adaugi acestor zile, Mamă ?
Spre vechea înfrunzire a vițelor, la noi,
un suflet plin de țară sau plin de vînt mi-e

sporul ?

Viță și rod, spre iarnă, pămîntu-n amîndoi își lasă timpul
molcom să-și zbuciume izvorul. Ce stîlpi de poartă
veche stau reazem în vecii cînd drumurile lumii mă fură
iar de-acasă ? Sau umerii tăi, Mamă, drept răsărind în zi
să mă îndoii, să lunec vreodată, nu mă lasă.

CUPRINS

Poartă de pe Mara / 5	
Izvoare / 18	
Prislop de toamna / *	
Veneam din Maramureș / H	
Pintea / 12	
Motiv maramureșean / J*	
Vatră / 15	
Remember I / 16	
Goruni / 18	
Închinare / 20	. . * din Moisei / 22
Balada celor douăzeci și noua din	
Steaua lui Pintea / »	
Monument la Cărei j u	
Porumbul din ranița / 130	
Coloana părinților / 34	
Semn / 35	
Pilot de încercare I / 3/	
Pilot de încercare li / J*	
Scrisorile soldaților / «	
Litere de istorie / 43	
Radar / 45	
Decembrie I / 46	
Desen în ore de veghe / 47	
Dedicație / 49	
însemn / 51	
Clepsidră I / 52	
Ecrane de marmura / > +	
Identitate / 59	
Bronz I / 61	
întoarcerea eroului necunoscut / 63	, ”

Drum în Bărăgan / 73
Ecou de baladă / 77
Cunosc pe lume / 79
Ora cetății / 81
Oglinzi / 83
Cu tricolorul / 84
Contur / 85
Imn / 86
Ceas plin / 87
Destin / 89
Pământul demnității / 91
Noaptea albe ale orașului / 94
Piine și stemă / 98
Noaptea de echinox / 99
Oanei Mihaela într-un iunie călător / 100
Totdeauna / 102
Vîrstă desenată / 104
Clar de septembrie / 106
Seară în cîmp / 109
Flacăra neumbrită / 109
O singură nuntă / 111
Sunet și stea / 115
Mamei / 117

Redactor : Colonel ION GRECEA
Tehnoredactor : MARIA NICOLAE

*Bun de tipar 22.05.1972. Apărut 1972. Hîrtie of-set
A de 80 g/m². Format 760X.920/32. Coli tipar
33/4. D 607.*

Tiparul executat sub comanda
nr. 1/206 la
întreprinderea Poligrafică
„13 Decembrie 1918”
str. Grigore Alexandrescu nr. 89-97,
București,
Republica Socialistă România

*«»**JL~iâ*
««MW

■HHIMJBBE

1